

Pierwsze doświadczenia kampanii wyborczej

Jesteśmy dopiero u progu kampanii sprawozdawczo-wyborczej, która niebawem ogarnie tysiące organizacji i komitetów partyjnych. Dobrze jednak, że już dziś, na gorąco, podejmowane są — m. in. właśnie w „Życiu Partii” — próby podsumowania i uogólnienia doświadczeń tych organizacji, które, jako pierwsze przeprowadziły już zebrania. Przykłady zarówno dobrze, jak i niewłaściwie przeprowadzanych zebrań pomogą bowiem lepiej przygotować sprawozdania i trafniej dokonać wyborów nowych władz partyjnych w trybie przewidzianym i określonym przez nową instrukcję KC.

Towarzysz Mieczysław Marzec — kierownik Wydziału Organizacyjnego KC — w oparciu o ocenę niektórych odbytych już zebrań — stwierdza, że nader pozytywnym momentem, przebiegającym we wszystkich niemal zebraniach, jest zadowolenie i aproba dla rozszerzenia ram wewnętrznej demokracji. Nie oznacza to, że już wszędzie towarzysze umieją z niej w należyty sposób korzystać, że zawsze przebieg zebrań odzwierciedla wzrost roli partii w życiu zakładów pracy, że wszyscy członkowie partii czują osobistą odpowiedzialność za swój zakład i za to wszystko, co wokół nich się dzieje.

Tow. Marzec sygnalizując braki dotychczasowych zebrań sprawozdawczo-wyborczych (o ich pozytywnych doświadczeniach pisze w ostatnim numerze „Życia Partii” kilku towarzyszy) zwraca m. in. uwagę na takie sprawy, jak:

— ogólnikowe, mało konkretne, pomijające główne kierunki pracy wewnątrzpartyjnej i podstawowe problemy sytuacji politycznej sprawozdania,

— zważanie dyskusji do tematów wyłącznie produkcyjnych lub też do takich spraw,

jak rozbudowa szeregów partyjnych, składki, ewidencja. Często też brak w czasie dyskusji krytycznej i samokrytycznej oceny dotychczasowej pracy poszczególnych towarzyszy, jak i całej organizacji.

Dało się zauważyć, że niektórzy aktywiści powiatowi i pracownicy aparatu partyjnego starali się „reżyserować” wybory, ustalając wcześniej składy komisji, przygotowując towarzyszy zgłaszających kandydatury. Te pokutujące jeszcze tu i ówdzie, szkodliwe metody świadczą o braku wiary w to, że członkowie partii potrafią sami właściwie ocenić kandydatów — choć dotychczasowa praktyka świadczy o tym, że traktują wystrawianie kandydatów i wybór władz z wielką dojrzałością i powagą.

Reasumując spostrzeżenia, tow. Marzec pisze m. in. „pamiętajmy, że sens zebrania sprawozdawczo-wyborczego zawiera się w głębszym, wnikliwszym niż zwykle spojrzeniu na życie, na wewnętrzną działalność danej organizacji i instancji partyjnej... Chodzi nam przecież o ustalenie głównych kierunków działania, obowiązujących wszystkich członków partii danej organizacji, o przedyskutowanie i wypracowanie środków, metod, dróg najlepiej prowadzących do realizacji nakreślonych zadań o właściwe rozstawienie, lub przegrupowanie, sił politycznych i organizacyjnych, wreszcie o wybór właściwego kierownictwa”.

Równie ważne problemy — dotyczące ożywienia i polepszenia pracy politycznej — porusza w art. „Rozmowa na dziś” kierownik Wydziału Propagandy i Agitacji KC, tow. Leon Stasiak. Postuluje on znaczne rozszerzenie kręgu aktywu propagandowego, dbałość o większą wszechstronność, napięcie i kunszt pracy politycznej, wnikliwsze konfrontowanie jej efektów z nastrojami, potrzebami środowisk i terenu. Problemy pracy politycznej powinny zająć właściwe odbicie zarówno w referatach sprawozdawczych, jak i w dyskusji, a także w uchwałach. (a. a.)

Miroslaw Azembski

Współzawodnictwo i... kwiaty

Jest to doprawdy niezwykła fabryka, aczkolwiek jej wytwory — silniki motocyklowe, żelazka elektryczne — nie kryją same w sobie elementów niezwykłości. W Nowej Debie — ten to bowiem zakład zwiedziliśmy z okazji Roku Ziemi Rzeszowskiej — z jednakową dbałością pilnują ludzie biegu taśm produkcyjnych, jak i... hodowli kwiatów w halach fabrycznych. Opodal trzaskających młotów pneumatycznych funkcjonuje kłosek z papierosami i woda sodowa, nie obsługiwany przez nikogo; w miejsce zabranego towaru kładzie się drobniaki. Wewnętrzne radiowęzły — zazwyczaj hałaśliwe przekleństwo miejsc publicznych — rzeźwiście uprzyjemniają życie, nadając lekkie melodie taneczne.

I może właśnie dlatego o współzawodnictwie zaczęliśmy mówić nie przy warsztacie, gdzie „obywatel X. Y. przekracza 180 proc. normy”, ale w przyfabrycznej świetlicy. Zagadnienie to leży bowiem dotąd jeszcze w sferze „teoretycznej”, chociaż Nowa Deba reaktywowała współzawodnictwo dwa lata temu i prowadzi je praktycznie do dnia dzisiejszego. Będzie to może wyglądało na paradoks — ale ruch, który przez spory szmat czasu wydawał

się być jednym z najpopularniejszych zjawisk społecznych w Polsce, dzisiaj jest w stadium eksperymentów. Nie ma potrzeby tłumaczyć szerzej, dlaczego tak się dzieje. Deklaratywność i formalizm ułmierzły dawne współzawodnictwo pracy, a nowe się jeszcze kształtuje.

TO NOWE

DWA LATA TEMU w tejże fabryce podjęto dawną ideę współzawodnictwa, gdyż oceniono ją jako ze wszechmiar pożyteczną, nikt natomiast nie proponował przyoblekania jej w dawne formy. Jakież więc są te dzisiejsze kształty?

Zasada pierwsza która przyjęto: nie akcja społeczna, ale działalność produkcyjna, kontrolowana przez kierownictwo zakładu. Cyfry przekroczonych norm, zaszereżowanych sum i tak dalej, nie mogą pozostać tylko nieobowiązkowymi znaczkami na papierze sprawozdań, ale muszą znaleźć swój wyraz w... księgowości zakładu. Tak jest — nie ma współzawodnictwa bez ekonomii cznego efektu tej sprawy. Ścisły umysł buchaltera wykryje każdą próbę podwójnego zaliczenia tej samej pracy i temu podobnych trików; po prostu saldo się nie zgodzi!

I dalej: obowiązuje porównywalność kryteriów. Stronimy tutaj od wycieczek w przeszłość, ale nie sposób wspomnieć tych czasów, kiedy w instytucjach i przedsiębiorstwach współzawodniczyli wszyscy — dyrektorzy, bezpośrednio produkujący, sekretarki, sprzątaczkę, windzicze. W tym kontredansie bezładu składano porównywalne zaszereżowane spinacze z nadplanowo produkowanymi wagonami. W Nowej Debie współzawodniczą tylko ci, których kryteria pracy są porównywalne. Brygady oddziały i poszczególne ludzie, wykonujący podobną pracę. W związku z tym: co powiedziano wzięci o ekonomicznych efektach, wchodzi tu w grę naturalnie tylko pracownicy bezpośrednio zatrudnieni w produkcji.

Jeżeli jednak do tej pory zagadnienie wyglądało dość prosto, to przy precyzowaniu kryteriów wyłaziły się trudności, które mogą być pokonane tylko przez wnikliwą analizowanie możliwości i niwidywalnych każdego współzawodniczącego. Jeden pracuje na lepszej maszynie, inny na gorszej. Jeszcze inny pracował na złabej maszynie, ale sam ją ulepszył — i jak mu odtań Hecze Bonadonna

we procenty? Za ulepszenie maszyny należy mu się niewątpliwie jakaś premia, ale od tej chwili trzeba chyba inaczej ustalić jego normę? Tysiące wątpliwości wyłania się przy określaniu równości startu i dużo najpewniej wody upłynie, zanim wyłoni się system mniej więcej sprawiedliwy. Mniej więcej — ponieważ ideal jest, jak zawsze, nieosiągalny. Trzeba by było znaleźć dwóch ludzi pracujących na identycznych nowych dwóch maszynach (bo już upływ czasu powoduje w mechanizmach różne odchylenia wydajności), dwóch ludzi w jednakim stopniu wyszkolonych, o podobnym wieku, stanie zdrowia itd...

IŁE KOMU?

WSPÓŁZAWODNICSTWO W NOWEJ DEBIE przyniosło w ubiegłym roku ponadplanową produkcję wartości 16 mln zł — złotych konkretnych, wyliczonych i zaksięgowanych. Część tej sumy wpłynęła do kieszeni współzawodniczących. Jednakże ustalanie, ile, komu i za co się należy, to drugi, trudny aspekt zagadnienia — kto wie, czy nie najtrudniejszy. Pracują przecież wybitni specjalści o dużych talentach, u których małe tylko zwiększenie wysiłku osobistego przynosi wielkie korzyści dla zakładu; obok nich trwają na swoich stanowiskach pracownicy ludzkie, którzy jednak prochu nie wymyślą, a ich ponadplanowa produkcja nie ma akurat zbyt wielkiego znaczenia. Słowem gąszcz spraw niezłych, zahaczających o polecia i pozaekonomiczne, moralne, wymagających opracowania.

Łatwiej by może uoparano się z tym wszystkim, z większym rozmachem rozcinano by wzięły gorczyki, gdyby nie... drażliwość problemu. W fabryce, gdzie otwiera się „kłoski uczciwości” nikt z kierownictwa nie będzie uchylał się od wertowania psychologicznej strony zagadnienia, zna bowiem dzisiejszą reakcję wielu robotników na dźwięk słowa „współzawodnictwo”. Słowa — jakbyśmy do tego nie podeszli — w pewnym sensie zdewaluowanego wskutek niedobrych praktyk.

Nie podejmowaliśmy już dyskusji na temat znaczenia nomenklatury: brakowało czasu. Czy jednak rzecz ta nie wymaga rozważenia? Skoro propagowane dzisiaj współzawodnictwo jest czymś jakościowo nowym — czy nie słuszniej byłoby wprowadzić nową nazwę dla tego ruchu?

Cukrownia ruszyła

W niedzielę 1 bm. przeworska Cukrownia rozpoczęła kampanię, ruszyła... Jak już informowaliśmy z tegorocznych rekordowych zbiorów huraków cukrowych wyprodukuje się również rekordowa ilość 380 tys. szwintali cukru, tj. o 40 tys. więcej niż w ub. roku.

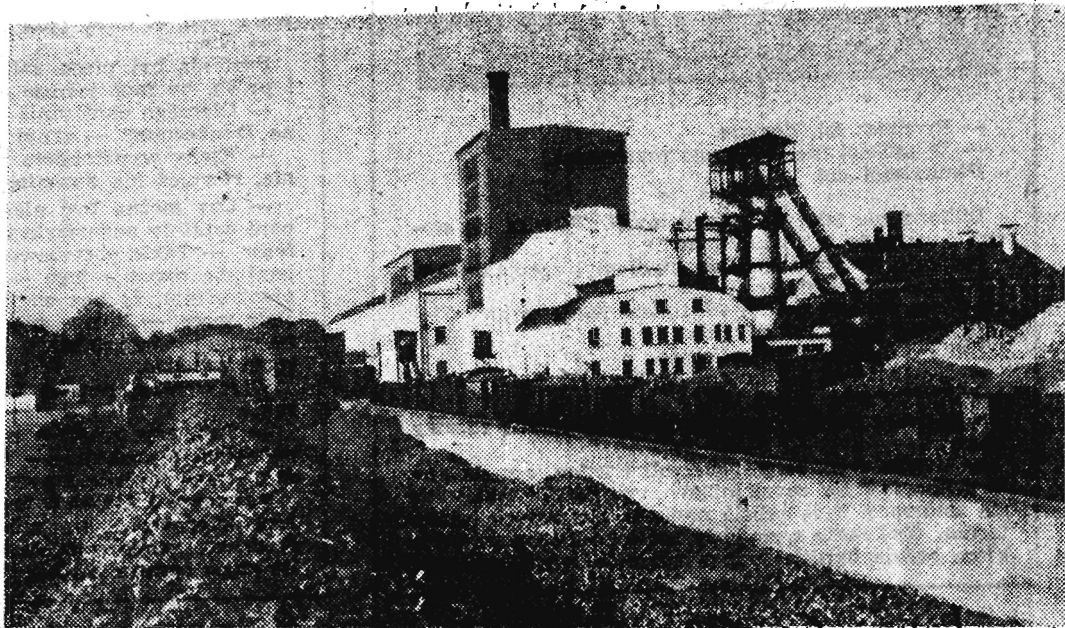
Powyżej: Jeden z wielu tysięcy plantatorów po wyładunku huraków odbiera swoją książeczkę, gdzie odnotowano ilość i jakość dostarczonego w tym dniu surowca.

Na prawo: Wyładunek huraków do szwintów. Foto — M. Kopeć

Z komina fabrycznego (u góry) unosi się gęsty czarny dym. Ludzie i maszyny pracują tutaj bez przerwy cała doba na trzy zmiany.

Przy wadze (na zdjęciu obok) pracuje młoda dziewczyna. Waży szybko, dokładnie i dokonuje odpowiednich wpisów do książeczek plantatorów.

W ciągu 7 miesięcy br. z dymem poszło ponad 302 mln zł

W woj. rzeszowskim straty sięgają już 25 milionów złotych

W Rzeszowie odbyła się ostatnio konferencja prasowa... Inspektor Pożarnictwa kpt Alfred Mikula poinformował dziennikarzy prasy i radia o aktualnej sytuacji...

W Rzeszowie odbyła się ostatnio konferencja prasowa... Władze powiatowe i wojewódzkie czynią wszystko, by zmniejszyć liczbę pożarów.

Najlepszym tego dowodem jest niechęć wielu rolników do zainstalowania w ich obiektach zwykłych odgromników, których koszt jest znikomy.

stanowi poważny argument w akcji propagandowej i wyjaśniającej.

Druza sprawa - to maksymalne zaopatrzenie każdej wsi w wodę do celów gaśniczych przez budowę zbiorników wodnych, odszlamowanie stawów...

Apelujemy do wszystkich terenowych rad narodowych, do członków Ochotniczych Straży Pożarnych i całego aktywu wiejskiego o pomoc w pracy propagandowo-wyjaśniającej i czynny udział w walce z tak groźnym żywiołem, jakim jest ogień.

J. Ch.

Listy do Redakcji

NA TARG MOŻNA POJECHAĆ PÓZNIJ

Na autobusy kursujące na linii Prz. byszowska - Krasne - Malawa wiele osób posiada bilety miesięczne. Tym ludziom ze względów zdrowotnych szczególnie należy na autobusach rannych.

STAŁY PASAŻER

JAK DŁUGO MOŻNA CZEKAĆ

Jeszcze na początku lipca br. do punktu skupu Gmin-

nej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Niebylcu (pow. Strzyżów) dostarczyłem jedną sztukę nierogacizny o wadze 163 kg, którą pracownik skupu zaliczył do czwartej klasy.

Wobec tego, że żadnej wiadomości nie miałem - zgłosiłem się do klasyfikatora po miesiąc, przedstawiając mu całą sprawę od początku.

HENRYK ROSEK Połomia

Wytwórnice krajowe zaprezentowały na specjalnej giełdzie w Łodzi szeroki asortyment sprzętu sportowego i turystycznego.

Nowości mody

We wzorcowniach naszych fabryk odzieżowych triumfuje nowa linia i nowa kolorystyka. Dodajmy, że ta nowa linia została rozsądnie uspokojona - tak że nie wywoła nie tylko oporów kobiet o bardziej konserwatywnych gustach...

W nowych kolekcjach warto przyjrzeć się przede wszystkim spodnicom - rozszerzonym, rozwijającym się na kształt kielicha od bioder ku dołowi.

Kilka słów o „górce”. Dekolty nosi się przede wszystkim łódzkotwe, większe z tyłu niż z przodu, lub w kształcie serca.

Brno pod znakiem maszyn

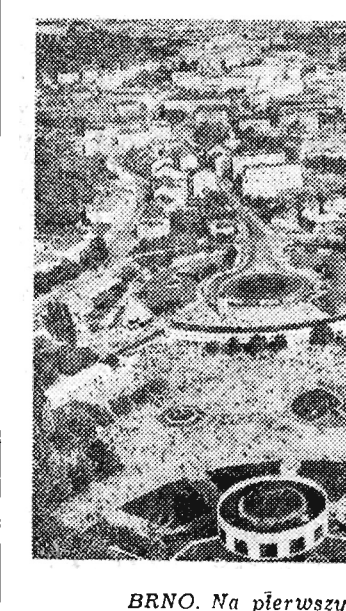
(KORRESPONDENCJA WŁASNA Z CZECHOSŁOWACJĄ)

Międzynarodowe Targi Brneńskie, choć dopiero organizowane są po raz trzeci - urosły już do rangi ważnej światowej imprezy handlowej.

W przeciwieństwie do ub. roku, tym razem obowiązywał na Targach w Brnie układ branżowy eksponatów. To znaczy poszczególne państwa nie urządzały same pawilonów, w których komasowałyby wszystkie prezentowane przez siebie towary.

Takich branż było na ostatnich targach 41. Rozmawiałem z niektórymi wystawcami i kupcami. Są zdania, że specjalizacja Targów Brneńskich, już teraz widoczne nastawienie profilu na

ekspozycję maszyn i urządzeń powinno doprowadzić do dalszego ograniczenia ilości branż. Wzmocniłyby to jeszcze bardziej atrakcyjność tej imprezy handlowej, konkurencję, jak też dało możliwość większego, pełniejszego wyeksponowania przez poszczególne kraje koronnych swoich przemysłów.

BRNO. Na pierwszym planie teren Targów.

prezentowała - że tak powiem - wszystko z aluminium - szeroki wachlarz towarów wytwarzanych z tego metalu.

Na Targach Brneńskich organizowane były specjalistyczne sympozja, lecz nasz udział w tych spotkaniach był prawie zerowy.

Lilliana nie odpowiedziała. Ironia Dalaj-Lamy rozbroiła ją.

- Rozmawiałem ze starszą siostrą - kontynuował profesor, przyjmując jej milczenie, jako oznakę przestrochu.

- Rozumiem - przerwała mu Lilliana - opuścić sanatorium jeszcze dziś wieczór.

- To nie jest takie pilne - odpowiedział po chwili.

- Może pani zachećkać, aż wynajdzie sobie coś odpowiedniego. A może pani już znalazła?

- Nie.

- Profesor był nieco zbity z tropu. Oczekiwał jej i próśb, by móc jeszcze raz jej przebaczyć.

- Dlaczego pani sama rujnuje swoje zdrowie, panno Dunkerque? - zapytał w końcu.

- Kiedy wypełniałam wszystkie przepisy i zalecenia, również nie doznałam żadnej poprawy.

- Czy można być nieposłuszną tylko dlatego, że pani ostatnio pogorszyło się? - uniósł się nagle profesor.

- Wzruszeniem ramion Lilliana uwolniła się od jego rąk.

- Tak, czy owak - przekraczałabym przepisy - powiedziała spokojnie.

Rozmowa z Dalaj-Lamą nie tylko nie zachwiała, lecz przeciwnie, umocniła ją w postanowieniach.

jak żołnierz, który po długim wyczekiwaniu otrzymał w końcu rozkaz ruszyć do natarcia.

- Niech pani nie stwarza sobie zbędnych kłopotów - perswadował Dalaj-Lama - przecież nie ma tu innego sanatorium, gdzie się więc pani podzieje...?

Stał przed nią, wielki i dobry bóg sanatorium, coraz bardziej zakłopotany i denerwujący się; zaproponował jej wyjazd, a ta uparta kotka złapała go za słowo i czeka, aby cofnął je z powrotem.

- Nasze przepisy, a jest ich niewiele - istnieją dla waszego dobra - gorączkował się. - Do czego byśmy doszli, gdzie znaleźli, gdyby w sanatorium panowała anarchia?! Czyż może być inaczej? Przecież tu nie jest więzienie, a może pani jest innego zdania?

Lilliana uśmiechnęła się.

- Zgadza się z panem - powiedziała. Nie jestem już pana pacjentką. Może pan znowu rozmawiać ze mną, jak z człowiekiem. A nie jak z dzieckiem lub więźniem.

Walizy stały zapakowane. „Jeszcze dzisiejszego wieczora - myślała Lilliana, - góry będą daleko za mną". Po raz pierwszy od wielu lat ogarnęło ją uczucie nieokreślonego, mglistego oczekiwania - nie czekała na jakąś iluzję, ani na cud, którego wygląda się latami, czekała na to, co się zdarzy z nią w ciągu najbliższych godzin.

ERICH M. REMARQUE Życie na kredyt. Przebac mi, Borysie. W miłości nie ma czego przebaczać. Uśmiechnął się. Lilliana nie zdążyła zebrać myśli. Zjawiała się siostra i wezwała ją do Dalaj-Lamy.

Lilliana nie odpowiedziała. Ironia Dalaj-Lamy rozbroiła ją. Rozmawiałem ze starszą siostrą - kontynuował profesor, przyjmując jej milczenie, jako oznakę przestrochu.

jak żołnierz, który po długim wyczekiwaniu otrzymał w końcu rozkaz ruszyć do natarcia. Nie istniał już odwrot. Nieodwracalne stało się zwycięstwo samej, podobnie jak rozkaz natarcia zawierał w sobie i żołnierską postawę i zbliżającą się bitwę, być może, nawet śmierć.

